

ning fra alle Sider i Landstingsudvalget og fik Udtryk i Landstingsudvalgets Betænkning — at dette Ønske for nylig har faaet en langt videre Tilslutning. Jeg sigter herved til den landsomfattende Institution: De samvirkende Sogneraadsforeninger, hvis Formand er den højtærede Justitsministers lige saa højtærede Kollega, Forsvarsministeren, som paa De samvirkende Sogneraadsforeningers Delegeretmøde den 23. i forrige Maaned udtalte, at den samlede Bestyrelse overfor Ministeriet havde udtalt sig til Fordel for fremtidig at henlægge hele Værgeraadsinstitutionen under Indenrigsministeriet, som varetager al anden social Forsorg her i Landet. Da dette Bestyrelsens Standpunkt ikke mødte Modsigelse fra nogen som helst Side paa Delegeretmødet, stiller jeg altsaa denne Gang ved Fremsættelsen af mit Krav om Centralisation af den offentlige Forsorg med en saa mægtig Forbundsstælle som den højtærede Forsvarsminister i Spidsen, ikke for den danske Hær, men for noget, som er meget mere frygtindgydende i denne Forbindelse, nemlig samtlige Landets Sogneraad; og mod mig har jeg, tror jeg, ikke en Gang den højtærede Justitsminister personlig, men kun den mere upersonlige traditionsbundne Kancellistædighed og Administrationskineseriet. Uden at underkende denne Krigsfaktors Evne særlig til passiv Modstand, haaber jeg dog paa Ministerens velvillige Neutralitet, naar jeg nu i Udvalget vil forsøge at slaa et nyt Slag ved Hjælp af dette nye Troppekontingent og se at overvinde Modstanden paa dette Punkt.

Der er endnu kun eet Spørgsmaal — men det er et ret væsentligt —, som jeg kunde ønske at berøre ogsaa efter de Udtalelser, som den ærede Ordfører for Venstre (Marie Christensen) fremkom med, og hvorom jeg gerne vilde høre den højtærede Justitsministers Mening. De, der husker Diskussionen mellem den højtærede Justitsminister og mig ved Sagens første Behandling her i Tinget i Foraaret, vil erindre, at vi begge var lige ivrige efter at gøre Værgeraadsinstitutionen folkelig og populær, hvad vi begge indrømmede, at den ikke kunde siges at være for Øjeblikket. Jeg vilde i Lighed med Kommissionsbetænkningen fjerne Værgeraadsforsorgens odiose Karakter ved at samle hele Børneforsorgen under een Institution: Værgeraadsinstitutionen. Den højtærede Justitsminister vilde opnaa det samme Formaal, men ad den ejendommelige Vej: ved en Nyordning at sondre skarpt mellem Værgeraadsforsorgen og Plejetilsynet, det sidste sorterende under Kom-

munalbestyrelsen og udsondret i en særlig Lov. Den højtærede Justitsminister kaldte vel nok Meningen med det Forslag, jeg anbefalede, baade tydelig og klar og god, men af Hensyn til Børnertheden og Snæversynet særlig paa Landet — jeg tror ikke, det var Ministerens Ord, men det var Meningen — vilde Ministeren i en Overgangstid beholde Dualismen for senere, Gud maa vide hvornaar, at indføre den tydelige, klare, gode og naturlige Ordning. Jeg tror, at dette Referat er relativt loyalt. Imidlertid nærer jeg den faste Overbevisning, at den højtærede Justitsministers Fremgangsmaade for en overskuelig Tid netop vil yderligere vanskeliggøre Opnaaelsen af vort fælles Maal, nemlig at gøre Værgeraadsforsorgen mere folkelig og populær, samt Opnaaelsen af en naturlig Centralisation af Børneforsorgen. Den ærede Ministers Forslag er det, vi Jurister kalder et Forsøg med utjenlige Midler, der efter Teorien egentlig fortjener at straffes. I Udvalget syntes man imidlertid ikke at have Øjet aabent herfor — i alt Fald fik jeg det Indtryk af Udvalgsforhandlingerne, som jeg naturligvis i øvrigt slet ikke skal komme ind paa, at der var en vis stærk Tilbøjelighed til at følge Ministeren, og den samme Tilbøjelighed synes fremherskende hos den ærede Ordfører for Venstre. Da Realiteter nu altid har interesseret mig betydeligt mere end de rene Formaliteter, og da jeg erkender, at Ministerens og de konservative Partiers Modstand er en meget ubehagelig Realitet for Tiden, har jeg spekuleret over, om vi ikke kunde blive enige om at samle Børneforsorgen under een Myndighed, men paa et andet Grundlag, hvorved den egentlige Værgeraadsforsorg overhovedet blev trængt tilbage som en Undtagelsesforanstaltning, saa at Vægten baade i Lovens Titel og dens Indhold blev lagt paa det almindelige Tilsyn med Børneforsorgen her i Landet. Derved bevarede man Enheden og Centralisationen, man tog Værgeraadsnavnet bort fra Loven, man fjernede det odiose fra Børneforsorgsmyndigheden, og man gjorde principielt den egentlige Værgeraadsforsorg til en Undtagelsesindgriben, til et underordnet Led i det almindelige Tilsyn med Børneforsorgen, med Børneopdragelsen. Jeg indrømmer, at det i og for sig er det samme paa en anden Maade, men det er jo netop i et Forhold som dette, hvor det er Ordet, Begrebet „Værgeraadet“, det odiose stammer fra, *Maaden*, det kommer an paa.

Jeg tror i og for sig, at disse Antydninger er tilstrækkelige til, at den højtærede Justitsminister kan se, hvad det er, jeg